

Capitolul III – Misterul Iordanului Pg 44-45

...ai lui Yo Hanan, memoria mea se deschidea și imagini dintr-un alt timp ieșeau la suprafață, hrănite de vorbe și de parfumuri...

Eram așezat pe pământul unei grote, era miros de ulei ce ardea într-o lampă de pământ și știam că marea nu era departe. Yo Hanan stătea în fața mea, așezat la rândul său. Fața lui nu era totuși aceeași. Era asemănătoare unui pământ crăpat. Avea părul lung, alb, rar și era acoperit cu un palton lung din blană. Atunci se numea Rya și mă învăța. Mă învăța despre Natura profundă a Eternului și despre numele care I se dădeau uneori pentru a îl deghiza, a se deghiza El-însuși și a se proteja astfel de exigența Sa. Atunci, în calitate de discipol atent, mă auzeam întrebându-l:

- „Să se protejeze?”

- „Da, căci dacă să știi să numești un fruct e plăcut, să înțelegi acest fruct, de la pieliță până la sâmbure, doare mereu.”

- „Dar cum poate un sâmbure să facă rău, el care este sămânță și e destinat binelui?”

- „El face rău pentru că este ascuns în noi și că trebuie într-o zi să spargem cochilia... Să spargem ceea ce pare să fie inima noastră dar care totuși nu e decât un simulacru, este obligatoriu suferință. Astfel, să înțelegi, vezi tu, este mai întâi să treci prin sine...”

- „Văd limpede prin cuvintele tale, frate Rya... Lumina face rău... Ea inventează răni cu scopul de a ne învăța să devenim balsamuri... Astfel mă voi face Consolator...”

Gaura în timp s-a închis acolo... și Yo Hanan, care nu pierduse nimic din vorbele ce scăpaseră din viziunea mea, hohotea în tăcere.

- „Ai zis chiar «Ilya»...?” bolborosi el în sfârșit.

- „Rând pe rând, ne învățăm Frate; rând pe rând suntem vinul și cupa ce îl primește... Dar simultan, suntem și buzele care îl întâmpină și palatinul care îl degustă. Da, Ilya, amintește-ți... Mereu este aceeași torță pe care ne-o transmitem la capătul forțelor, tu și cu mine. De la părul de dromader până la roba din in, nu e mereu decât culoarea unei priviri care se schimbă.”

Noaptea a căzut pe aceste cuvinte și altele încă, pe care Timpul le va păstra pentru El singur... căci Eternul și Timpul se confundă.

I-am cerut apoi lui Yo Hanan să se întoarcă fără să mai aștepte spre cele și cei care îl urmau, apoi să continue să îi învețe așa cum știa să o facă. Cât despre mine, nu am vrut să mă mișc de acolo de unde eram. M-am ghemuit printre lauri, pe nisip și pietre și mi-am tras mantia pe corp.

Nu puteam visa o noapte mai frumoasă... Inutil chiar să mă rog, căci mă percepeam în mijlocul unei rugăciuni infinite și fără cuvinte în spatele căreia orice așteptare și orice voință se ștergeau.

Dis de dimineață am descoperit că îmi curgea miere din palmele de la ambele mâini... Cum era din abundență, am băut-o de îndată, văzând în asta un cadou al Viului pentru a-mi susține corpul.

Dar revenea mereu... atunci am înțeles că Viul mă invita să mănânc la masa Sa, născând spontan în mine imaginea, mirosul, gustul și densitatea câtorva plăcinte. De la sine, mâinile mele s-au așezat astfel una peste alta, destul cât să se nască între spațiul lor niște chifle plate și mă chemau să le mănânc.

Mierea și pâinea... Nu aveam nevoie de nimic altceva!

În timp ce soarele urca și eu mă impregnam de aerul dimineții, am zărit o siluetă care mergea către mine. Era aceea a lui Yo Hanan. Acesta nu era îmbrăcat decât cu un fel de veșmânt înfășurat peste șolduri, făcut din piei și blană de animale. Era evident că ieșea din apă... Părul său lung, barba sa stufoasă și corpul său șiroiau.

Capitolul X – În ținutul Gadarenilor Pg 158-159

- „Tu pretinzi că vorbești în numele Eternului, tu pre-tinzi că te adresezi Lui precum El ar fi tatăl tău, tu pretinzi totul, de fapt! Dar privește-te! Nu mergi și tu la pământ, ca toată lumea?”

Strigăte scandalizate se auziră de la mica adunare ce era acolo, în jurul meu, printre vechile bărci care se reparau și frânghiile îngrămădite. Apoi, s-a făcut o liniște foarte grea, pe măsura intenției de a umili și de a insulta conținută în cuvintele ce-mi fuseseră lansate.

Totuși, cât despre mine, cu adevărat nu mă simțeam atins de săgeata care se voise degradantă. Vedeam în ea doar provocarea puerilă a unui suflet înțepenit în viața sa și credințele sale dar pe care tocmai le bulversasem, ceea ce era bine.

- „Da frate, i-am răspuns odată ce liniștea și-a făcut treaba; e adevărat... merg la pământ, ca și tine și ca toată lumea. Chiar păsările din cer sunt supuse la această lege. Ei și? Nimic nu este nedemn în această lume în afara gândurilor, vorbelor și actelor celui ce vrea să offenseze și murdărească. Și pentru ceea ce ține de Creația Tatălui meu - care este în mod egal și al tău - cine ești tu pentru a pretinde să judeci ceea ce, în ea, ar fi nobil sau nu ar fi? Totul se respectă în ea, inclusiv acele excremente pe care te învrednicești să le strângi de pe malurile lacului și cu care îți hrănești grădina...”

Bărbatul a ridicat umerii, și-a ajustat vălul de lână brună pe cap apoi a plecat fără să spună nimic.

Mulțimea a început să râdă și să-i trimită invective dar eu am împiedicat-o îndată spunând asta:

- „Credeți că a fost singurul care să vrea să-mi adreseze o astfel de întrebare? Știu aici câțiva care ar fi dorit să mi-o lanseze dar care nu au îndrăznit. Nu arătați omul, acesta cu degetul căci prin el fiecare dintre voi a avut! partea sa de răspuns. Astfel, v-o spun, învățați să onorați totul căci recunoscând multitudinea chipurilor și a discursurilor Vieții, devenim noi-înșine Viață.”

- „Tu vorbești de Viața eternă, Rabbi?” a întrebat atunci timid cineva.

- „Nu există altă Viață decât aceea care este eternă...”

Îmi amintesc că ziua următoare m-a purtat pe celălalt mal al lacului Kinnereth, spre partea sa de sud-est. Numeam acest loc ținutul Gadareilor. Există acolo o cetate căreia cei din Caphernaum și chiar din Tiberiada îi laudau adeseori opulența din cauza pășunilor bogate pe care le găseai acolo și care contrastau cu spațiile deșertice înconjurătoare.

Fusesem chemat acolo, după multe tergiversări, se pare, și un pic în „disperare de cauză”...

Era vorba de un bărbat care se spunea că e posedat de un spirit rău și care trăia de mulți ani în cavitățile stâncoase ce se afundau în pământ și care serviseră altădată drept adăposturi păstorilor. Furia sa, după cât îmi fusese povestit, era aproape permanentă și înspăimânta toată regiunea.

Petru se desemnase îndată să mă conducă acolo în barca sa în compania altor câțiva, dintre care Andrei și Thomas. Traversarea lacului s-a realizat repede; un vânt puternic biciuia pânzele și ne făcea să tăiem valurile.

Acolo unde mi se spusese, am găsit un cătun de pescari și, la capătul unui ponton, trei bărbați în tunici scurte și cu capul acoperit cu eșarfe groase abia înfășurate. Aceștia se arătară umili, mergând până la a-mi atinge picioarele căci, afirmau ei, mă auziseră deja învățând la Caphernaum.

- „Tu știi și să vindeci, Rabbi... Mulți o spun și noi o credem... Bărbatul care este cuprins de Rău locuiește la...”

Capitolul XXII – Într-o zi, în Jericho... Pg 334-335

Vestea sosirii mele în regiune se strecurase prin populația din Jericho. Tabăra, deși discretă, a lui Myriam, Tadeu și Thomas fusese repede remarcată și a fost necesar ca aceștia să dea explicații asupra șederii lor la poalele muntelui.

Astfel, atunci când, toți patru, împreună cu marele câine brun și măgarul nostru am trecut de granițele orașului ca să pătrundem în el, anunțul sosirii noastre se răspândise deja.

Chiar înainte de a fi ajuns în inima târgușorului, un grup de cel puțin douăzeci de oameni era deja pe urmele noastre și mă presa cu întrebări și cereri. Mulți mă voiau la ei acasă unde era întotdeauna un părinte sau un copil bolnav, o problemă de rezolvat. Acolo, ca și în altă parte, rari erau cei care spuneau că vor să mă audă vorbind despre Awoun. Așa era.

Pentru mulți oameni din lumea asta, ceea ce se numește credință nu stă decât pe un sistem de convingeri liniștitoare a căror funcție este, în mod ideal, înainte de toate, să le aducă un beneficiu cotidian. Astfel, pentru majoritatea în acea vreme, trebuia să fiu de acord cu cererile, dovadă că Eternul mergea cu adevărat cu mine și că Acesta îi asculta, pe ei, din moment ce fără să-și dea seama, se plasau în centrul lumii. Ceea ce numim egoism sau egocentrism este mai întâi sărăcie a conștiinței.

Ajuns în piața de mirodenii, acolo unde se negociau de asemenea frumoasele țesături colorate de către oamenii caravelor, am decis în fine să mă așez pe o bancă de piatră ca să se adune toți și să pot vorbi.

- „Cine a venit aici ca să mă audă?” am spus cu o voce puternică destinată să acopere vacarmul general.

Cum mă așteptam, a fost o avalanșă de manifestări afirmative și o abundență de mâini ridicate.

- „Nu, nu, prieteni... am spus să audă, nu să asculte...”

Abia atunci tăcerea s-a impus de la sine ca și cum un fel de unduire tocmai se degajase din persoana mea ca să încetinească totul, calmând emoțiile și nerăbdările.

- „Un pescar avea trei copii, doi băieți și o fată. Într-o zi când erau cu el pe malurile unde era ancorată barca lor, unul din cei doi băieți a cerut:

«Tată, învață-ne arta pescuitului. De fiecare dată când plecăm, ne întoarcem cu plasele goale.»

Pescarul le-a spus: «Când luna este aproape plină, mergeți la capătul lacului; dacă cerul stă să plouă veți găsi cu siguranță pește acolo.»

«Am fost la capătul lacului, nu era vreme frumoasă dar niciun pește nu a venit în plasele mele.»

«Atunci înseamnă că era prea cald; mergi acolo în zori când totul se trezește.»

«Am încercat eu asta, tată, a spus cel de-al doilea fiu, ca și la crepuscul, dar pescuitul meu a fost sărac.»

Atunci fiica pescarului, care nu spusese nimic, a luat în sfârșit cuvântul:

«Nu ați înțeles nimic, fraților, ați ascultat dar nu ați auzit nimic. Tatăl nostru nu ne-a vorbit pentru ca noi să îl întrebăm despre nori și ora din zi sau din noapte. El ne-a spus mai întâi «pe când luna este aproape plină...». Unde erau urechile voastre în timp ce capul vostru alerga?

Tot la fel, când vine anotimpul merelor și mergeți la cules acolo unde știți că sunt frumoase, nu vă puneți întrebări referitoare la Inteligența care le-a făcut să crească. Luați dar nu auziți niciodată adevărata Putere care generează darul.»"

Capitolul XXXII – Misterul Golgothei Pg 498-499

...În realitate avea înfățișarea uimitor de mizeră în bucata sa de pânză pământie și cu părul ciufulit. Avea niște unelte în mână. Deci el era cel însărcinat cu „munca”?

„Tată, nu m-am putut împiedica să nu murmur observându-l, Tată, de ce el? Este prea greu pentru acest om...”

Îmi amintesc că șușotind aceste cuvinte ceva s-a înnodat în corpul meu. Da, ceva ce semăna fără îndoială cu frica animală resimțită de călăul meu a urcat în mine pentru a se adăposti în golul stomacului.

Nu simțisem niciodată așa, nici măcar nu îmi imaginasem că aș putea fi copleșit într-o zi de un fel de teroare viscerală, cea a cărnii ce se pregătește să se refugieze în spatele ultimelor sale ziduri fără să întrevadă nimic altceva decât o suferință abominabilă.

Corpul meu a început atunci să tremure iar, ca sub loviturile flagrumu-ului. Era de neoprit.

„Oh, nu! mi-am spus. Nu, nu! Nu sunt această carne! Nu sunt acest animal care se teme!”

Trebuia neapărat să mă adun și ca Suflul Totului să explodeze în mine mai mult decât o făcuse vreodată! Trebuia ca iubirea Sa, ca iubirea Noastră să îmbrățișeze și să aprindă totul! Uitasem că suntem doar Unul? Că El spunea „Eu” prin mine cu aceeași transparență cu care spuneam „Eu” vorbind despre El?

Doar această întrebare care răsuna în inima mea în felul unei totale afirmații a fost suficientă ca să mă recentreze. Nu... nu eram deloc această piele animală ce îmi fusese împrumutată! Eram Soarele...

Fără să-i fi văzut venind, doi soldați au desfăcut atunci legăturile cu care bârna de lemn fusese fixată pe spatele meu. O bruscă și iluzorie senzație de respirație...

- „întoarce-te!”

Am ascultat... Drept în fața mea stătea un decurion. Cu ajutorul unui pumnal mare ce îi desemna rangul, acesta a lărgit imediat răscoiala de la gâtul robei mele apoi, cu câteva gesturi energice, m-a dezgolit total de veșminte. Nu am fost surprins; era obiceiul să-i umilească astfel în public pe cei pe care urma să-i trimită la moarte. Cu mine, rataseră... dacă fusesem mereu discret cu corpul meu, nuditatea nu mă speriasese niciodată. îmi era doar frig; soarele se făcuse de un alb aproape lăptos și un vânticel se învârtea.

În spatele meu, am auzit câteva lovituri la nivelul solului. Cu ajutorul unei creștături, tocmai se fixase lemnul pe care îl purtasem, pe vârful unui trunchi de arbore prost tăiat. Omulețul ce urma să mă ținutiască era ghemuit chiar aproape, făcând tot ce putea ca să-mi evite privirea, îmi amintesc că am făcut doi pași în direcția sa și că m-am ghemuit cât am putut, și eu. Nu era necesar ca decurionul să mă brutalizeze ca să mă pună la pământ...

Foarte încet atunci, cu mii de suferințe, am încercat să alunec pe o parte până la lemnul ce îmi era destinat. Durerea a fost teribilă când mi-am pus spatele pe el... Carnea mea sângerândă era răscolită de rugozitatea a ceea ce rămăsese din scoarța sa. Apoi a venit momentul în care doi soldați mi-au îndepărtat brațele pentru ca încheieturile mele să se lipească cât mai mult de bârna transversală pe care de-abia mi se sprijinea capul.

Atunci mulțimea a tăcut. Tot atunci nu m-am putut abține să caut să întâlnesc, drept în ochi, bărbatul care avea să înfigă cuiele în carnea mea. Trebuia... Suflul sufletului meu voia neapărat să poată să-l întâlnească dincolo de Timp pentru a-l vindeca de rana pe care urma să o primească el, mai îngrozitoare decât a mea.

M-a evitat timp de lungi minute preferând să-i lase pe alți doi bărbați să-mi lege solid brațele cu sfori groase după ce mi le-au trecut pe sub subsuori. Scopul era ca bustul meu să stea placat de stâlp așa încât corpul meu să nu colapseze.

În fine, într-o adâncitură prevăzută în acest scop, au fixat o bucată de lemn între picioarele mele pentru ca să...

Capitolul XLI – Bucuria secretă Pg 650-651

- „întrebarea pe care mi-ați adresat-o este aceasta: Ce este cerut ca fiind indispensabil pentru a începe și a urma cu forță și determinare Calea spre Trezire? Și din moment ce sunt un om simplu, aș rezuma aceasta în cuvinte la fel de simple și directe: O asemenea Cale cere oare un angajament monastic, ascetic sau o putem parcurge «în lume»?

Pentru a răspunde, voi privi doar în direcția soarelui și a lunii. Dacă ne-au fost date în acest univers este pentru că natura noastră le cheamă în același timp și pe unul și pe altul... sau pe altul și pe unul. Luna și soarele se opun ele? Ele își împlinesc fiecare, funcția... Absența bunului simț ne face uneori să uităm acest lucru. Să adori ziua și să te temi de noapte, înseamnă să-ți imaginezi că trebuie să inspire fără să fie nevoie să expiri. În același fel, călugărul nu ar ști să-l respingă pe laic nici laicul să râdă de călugăr...

Oh! îmi veți spune... cum să compari forța soarelui cu cea a lunii? Atunci vă voi răspunde: Soarele pe care îl vedeți nu împrăștie o umbră iar luna nu luminează noaptea?

Și aș adăuga încă: Nu este ușor pentru un călugăr să fie printre ai săi și nu este o provocare

pentru laic să meargă «în lume» căutând Infinitul în sine? Trebuie să cauți siguranța sau dificultatea?

Cum să conciliezi cuvântul celui ce învață retragerea din lume și simțuri și parcursul celui care alege să crească printre încercări? Este simplu: Ștergând orice idee de opoziție prin cea mai elementară logică. Orice graniță este doar o iluzie, la fel e orice excludere. Doar dependențele întâlnite pe una și pe cealaltă dintre cele două Căi creează obstacolul.

Căutarea lubirii nu se duce astfel decât în includere. Astfel atât pe culmile cât și în văile inimii, calea Compasiunii și a Serviciului pentru Viață, cea a lui Bodhisattva se poate întreprinde apoi parcurge în spatele tuturor măștilor, chiar cele ale Bhikkus și ale Bhikkunis...

Am învățat să trăiesc precum un călugăr, apoi m-am amestecat cu lumea. Am învățat să fac abstracție de simțurile mele, cum se întâmplă când rămânem în apnee, apoi le-am lăsat să se expanseze pentru a descoperi alte fațete ale Diamantului...

Altădată, am cunoscut o femeie și sunt mândru de asta... Ea este încă soția mea în timp ce trăiesc departe de ea... ca un călugăr ce parcurge lumea fără să percep cea mai mică imposibilitate.

Prin urmare cine sunt? Un bhikku? Un laic? Un om care nu a știut să aleagă? Unii spun un învățător... Puțin contează și puțin mă interesează... câtă vreme trăim în Compasiune și Serviciul față de toate formele de viață, oricare ar fi Drumul pe care o luăm, acesta este corect și respectabil.

Adeseori spunem... «Cutare cântec, cutare melodie îmi place...» fără măcar să ne dăm seama că aceasta este făcută dintr-o multitudine de note, de tonuri... Tot așa este cu Spiritul Viului. El este Un tot ce convoacă Multiplul..."

Am continuat să mă exprim în felul acesta mult timp încă, deschizându-mă în mod regulat la întrebări ce se auzeau din adunarea celor ce renunțaseră la lume, cum îmi plăcuse mereu să o fac în orice locuri și în orice circumstanțe. În sfârșit, în timp ce mă ridicam cu ajutorul a doi călugări, mi-am permis un sfat, cu mâna pe inimă...

- „Pot să vă mai spun încă, frați și surori în spirit, ieșiți un pic din filosofie și săriți cu picioarele unite în Bucurie... Bucuria secretă!"

Reflecția mea a suscitat un râs general și îmi amintesc că am fost foarte fericit din cauza asta căci, după părerea mea, acele câteva cuvinte erau cele mai importante din toate pe care le pronunțasem. Într-adevăr, în inima mea, această Putere inefabilă pe care o numeam, din lipsă de ceva mai bun, Eternul nu fusese niciodată serioasă. Ea îi era străină plictiselii.